

Neděle 10. po Trojici
Mk12,13-17
24.8.2025

Pozdrav:

Počátek náš a pomoc naše je ve jménu Hospodina, Boha našeho,
který učinil nebe i zemi,
který je věrný ve svém věčném milosrdenství
a dílo rukou svých nikdy neopouští.

Introit:

Srocují se králové země, vládcové se spolu umlouvají proti Hospodinu a pomazanému jeho.
Ten, jenž trůní v nebesích se směje, Panovníkovi jsou k smíchu.

Píseň: 2

Čtení: Gn1,26-30

Píseň: 395

Kázání: Mk12,13-17

Ježíš je v Jeruzalémě. Každý den učí v chrámu. Vypráví podobenství, které osočí potrefenou husu z pokrytectví. Tou potrefenou husou je velerada, velekněz a všichni, kteří patří k chrámovému kultu.

Poslali k němu některé z farizeů a herodiánů, aby ho chytili za slovo. Zní to až tajemně. Kdo je ten, kdo posílá, aby chytili Ježíše za slovo? Kdo je ten, který neustále zneužívá někoho, aby vykonal za něj práci? Kdo je ten, který poňouká lidi, aby v jeho službách chytali Ježíše za slovo? Kdo jsou ti, kteří zpochybňují, převracejí slova Ježíšova, aby nás chytili do pastí? Aby nám dokázali, že Ježíš není pravdivý a na nás mu vůbec nezáleží?

Farizeové, ty už dobře známe. Kdo jsou ti herodiáni? Pravděpodobně přívrženci Heroda Agripy. Dvě naprosto nesourodé skupiny se spojí. Jedni zbožní slušní lidé. Druzí političtí přívrženci Heroda Agripy, v očích farizeů nenávidění kolaboranti. Jak je to stále stejné! Spojenectví, které je pouze účelové. V nepřátelství se spojí i ti, kteří by jindy proti sobě stáli.

Mistře, víme, že jsi pravdivý a nezáleží ti na nikom, totiž neohlížíš se na osobu-prosopon (řecky) lidí, *nýbrž po pravdě učíš cestu Boží*. Osoba-prosopon – možno přeložit jako tvář. Zní to velmi lichotivě, až obdivně, co farizeové a herodiáni říkají. Ježíš je vlákáván do pasti. Na takové vysvědčení nemůže člověk odpovědět nevraživostí.

Je dovoleno dávat daň císaři? Dáváme, nebo nedáváme? Každá odpověď by byla špatná. Dávat znamená uznat římskou nadvládu, zapřít Hospodinovu moc nad Izraelem. Nedávat znamená buřičství, jasný signál toho, že Ježíš nabádá ke vzpouře proti Římu. Případnou Ježíšovou popravou by si ušpinili ruce Římané. Židé by nemuseli dělat nic. Problém by byl vyřešen.

Past nevyšla. *Přineste denár*. Každý z účastníků musí znát, jak denár vypadá. Každý z účastníků jej musí používat, možná nikoli jen pro placení daní. Každý z účastníků se jej musí dotýkat.

Čípak je ten obraz a ten nápis? Oni odpověděli císařův. Na denáru je vyobrazena podobizna císařova. Napodobenina tváře císaře. Nápis, který oznamuje božskou podstatu vládce celé římské říše. Je to jen obraz-zpodobnění člověka.

Císařovo dávejte císaři a Boží dávejte Bohu! zní Ježíšova odpověď. No jo. Je jen ten denár císařův, nebo mu patří ještě něco víc? Jak to Ježíš myslel? Jak rozplést v životě to, co patří Bohu, a to, co patří císaři? Opravdu člověk *žasne na tím*, jak to Ježíš myslel.

V prvním čtení jsme četli o obrazu člověka, o jeho tváři, která se má podobat tváři Boží. Člověk má zrcadlit Boží tvář. Ježíš obrací naši pozornost k počátku Bible. Tvář na denáru je zpodobnění jenom člověka. I když je to vládce veliké říše, je to jenom člověk. To druhé je, že naše tváře mají zračit Hospodinovu moc, které patří celá země. To on stvořil vše, co na zemi je. To on postavil člověka do světa, aby zrcadlil Boží milosrdenství a lásku.

Císař a vládcové světa mají svou moc jenom pronajatou. Bůh možná se směje nad jejich pýchou, jak jsme četli v úvodu bohoslužeb. Všeho jenom do času. Hospodinova moc je mocí, která nakonec promění naše tváře k obrazu Božímu, k pravému lidství.

Svatá země patří Bohu a celý stvořený svět patří Bohu a člověk a jeho svědomí patří Bohu. Je vůbec něco na světě širém, co patří císaři? Kromě těch denárů? Je vůbec něco, co patří nějakému člověku? Vše, co máme, máme propůjčené, dostali jsme jako dar.

Ještě jedna taková zdánlivá maličkost. Když farizeové a herodiáni se vtírají lichocením do přízně Ježíšovi, doslova říkají: *ty nehlížíš na tvář člověka*. Pravdou je, že Ježíš hledí na tvář člověka. Pravdou je, že nic z tváře člověka Ježíšovi není cizí. Vždyť i on zrcadlil Boží tvář. Vždyť i on byl člověkem.

Překvapivě Ježíš hledí i na tvář císařovu na denáru. To, co patří císaři a jsme mu dlužni, je jenom jeho lidská tvář. Máme v něm vidět člověka, nikoli božstvo, ale také nemáme vidět v něm ďábla.

Pane, děkujeme ti, že ti patří celá země se vším, co na ní je. Pane, prosíme, dej, abychom v tvářích svých bližních hledali odraz Boží slávy.

Amen.

Píseň: 195

Poslání:

Jste svobodni,
ale ne jako ti, jimž svoboda slouží za plášť nepravosti,
nýbrž jako služebníci Boží.
Ke všem lidem mějte úctu, bratrstvo milujte, Boha se bojte, krále ctěte.

Požehnání:

Pokoj Boží, kterýž převyšuje všeliký rozum,
hájití bude srdcí vašich i smyslů vašich v Kristu Ježíši.
Amen.

Píseň: 426